

תאריך:

2016, דצמ' 9, 07:32

מאת:

Benzion David Yehoshua <benziyosh@walla.co.il>

[הצג כל ההודעות]

אל:

<havacn@gmail.com> חוה נתן צוטרין

חוה

תודה על גילוי הלב בקשר לנכדייך. אמם זקוקה לאישפוז כפייתי. בימים שהיה עדיין מקובל, המורים הכו אותנו על לא עוול בכפנו, אבל אבי שהיה איש חזק במיוחד פתר את הבעיות באמצעות 'מעשה שהיה כך היה' והביא בפנינו בסוף הסיפור את מוסר ההשכל. לא כל אחד זוכה לאבא מספר סיפורים ולאימא ששרה רומנסרו וממיסה את הלב.

לאחר שהחבילה מתפרקת, לדעתי עדיף שלא להתחיל בזוגיות הכוללת חופה וקידושין או מגורים משותפים.

נתקלתי לאחרונה במקרה שאב לשלושה ילדים יפהפיים וחכמים במיוחד התגרש ונשא רווקה שילדה לו בן נוסף. עד כאן הכול כרגיל. אחת לשבועיים הילדים מנישואיו הקודמים באו בהתאם להסכם להיות עם אביהם בסוף השבוע והגברת קיבלה אותם. לא עברו כמה שבועות, נולד הילד שלה, וסיפור 'האם החורגת' התחולל. היא דרשה בתוקף שהילדים שלו לא יבואו ושהילדים שלו לא ישחקו עם הילד שלה (האח שלהם!). הכול מלווה בצעקות. מדובר בזוג אקדמי 'הסלט והשמנת' של החברה האשכנזית. היה ברור שהאב האומלל לא הולך לוותר על ילדיו לטובת הזוגיות הזאת. היום הם בתהליך של פירוק החבילה.

במבט לאחור, נראה לי שאישה מספר 2 שכבר לא הייתה צעירה כל כך, גנבה זרע ואילצה אותו להתחתן. והכניסה אותו למסכת של סבל ומבוכה מכל הסיטואציה. הוא מתגעגע לבנו מהזיווג הזה והולך לפגוש אותו לכמה שעות בכל שבוע תחת תנאים מחמירים שלה. היא תובעת סכומי עתק למזונות, כשהוא כבר משלם מזונות בעבור שלושה ילדים. הוא צריך לשדוד בנק כדי למלא את משאלותיה הפיננסיות. בסופו של דבר הילדים יגדלו ויעשו חיל. הצלקת תישאר לכל חייהם. הקשר בין האחים משתי המסגרות ינותק או יהיה רופף. היא תישאר בדד והוא... גבר יפה, משכיל ומרשים, שידע לבשל ולכבס, ילמד את הלקח ויבין שבשביל כוס חלב הוא לא צריך פרה שלימה. שבת שלום וימים טובים.

ב דצמ' 8, 21:48 2016, חוה נתן כתב:

אתה צודק בעניין המשך ההתמודדות שהחיים דורשים מכולנו. לכשמגיעים לבגרות ומודעות, נוכחים לדעת שהחיים הם תהליך ניסויי, תהייתי, ניסיוני ועוד. אולם קיים עדיין מקום אחד מוגן וייחודי וזה שאמור להיות הבית, שבו אהבה חום הקשבה יחס, וחינוך מכוון דרך. אנחנו ההורים גם שוגים לא מעט במסע זה, אבל הכוונה לעשות את המיטב. אני הייתי ילדה שמורה כאתרוג ע"י אבי הטוב, אמי עשתה כמיטב יכולתה, הכרתי אותה ממש כאם בגיל שבע, עת עלייתנו לארץ עד אז תפסה את מקומה האומנת. מכאן, שמעולם לא רציתי מטפלת לילדי, עם הליכתם לגן בגיל שלוש ואח"כ לביה"ס, הייתי מתכננת עבודה ולימודים ע"פ הל"ז שלהם, שלא ירגישו חיסרון, להיות זמינה להם תמיד בכל.

הקטנטנים בקרוב בני שנתיים וארבע, חוו כבר קשיים ופגיעות בנפשם הקטנה, אמם נהגה להרים עליהם יד, כך שהם יודעים לעשות זאת גם.

בחודש האחרון אין חלוקת משמרות יותר, לאמם אין סבלנות אליהם, הייתה מזעיקה את בני אחרי שעה איתם, עכשיו הם בחזקת אביהם.

כך שיש לתת להם המון אהבה סבלנות ותשומת לב פרטנית למען עשות תיקוני עידון במצב, כן להשקיע מאמץ לתיקון פגיעות נזקי אמון שנגרמו לנפשות הזכות תמות הסופגות הכול.

לדעתי, חממת הבית צריכה לספק כל אלה, בכל היכולות.

אסור לחוות בגיל כה רך שהם בסיס ויסוד, את קשיי החיים, הם ממילא יבואו במהלכם וצריך להתייבב מחוזקים לקראתם.

ובמעבר חד, קיבלתי את המצגת הספרדית היפהפייה, הנאה לעין ומנוחה מהנ"ל, תודה רבה. אדריכלות נהדרת המציגה את יפיפותו של יפת, אהבתי גם את הנופים. גשר המיתרים בסביליה אלמיו, מיקומו טופוגרפית מתאים יותר מזו שבעירנו.

דבר אחד בו אני מקנאה , זו ההקפדה על השימור.
שבת ויצא ברוכה

בתאריך 8 בדצמבר 2016 בשעה 7:39, מאת Benzion David <benziyosh@walla.co.il>
<Yehoshua>:

חווה, זה יפה ומרגש שאת מגוננת על נכדיך ומשמרת אותם בתוך בועה כדי להרחיק אותם מן האלימות והגסות הפושה לתוך חיינו. בסופו של יום הם מגיעים לגן, לבית-ספר, לתיכון, לצבא, לאוניברסיטה והם יהיו ב'הלם קרב' ממה שייפגשו. יחסר להם ה'שכפ"ץ'. האם לא עדיף לחשוף אותם, להעניק להם נוגדנים נגד בחילה ולהתפלל שאלוהים יהיה בעזרם? התמודדתי עם השאלה הזאת ברומן החדש. הילד פרנץ יוזף (כן, זה שמו!) זוכה לטיפול של אומנת צרפתייה המלמדת אותו הליכות ונימוסים (של הגברת בבלי הידועה). הוא לומד במוסד קתולי תחת משטר רוזני ומשמעת של נזירות קפדניות. יום אחד הוא מציץ לרחוב מבעד לסורגי החלון בבית וצועק לעובר אורח: "דוד, דוד, אתה בן זונה!" ובנו שלנטיות הוא שולף את הזרבובית ומשקה את ראשי העוברים ושבים. את מזוזאאאת?, כמאמר גולדה מאיר. בץ

ב דצמ' 7, 2016 22:55, חווה נתן כתב:

ליו"ר היקר, מודה על האימוץ, לכבוד לי להיות מאומצת ע"י כל קהילות ושבטי ישראל, מרגישה עם כולם זהות ואחדות עמוקה. תודה רבה על הצעתך הנדיבה להעניק לי את ספריך אשמח מאד לקוראם ולהשכיל. עוד לא הגעתי לחנות הספרים, אנחנו עסוקים יום יום עם הקטנטנים. כשאני קונה להם, קוראת את הספר במקום לבדיקת התאמה, יש היום ברבים מספרי הילדים תכנים אלימים וסרבניים, כל עוד ניתן, נשתדל שלא תהא חשיפה לכך. הלוואי שיגדלו לעולם מתוקן יותר. כל טוב, חווה

בתאריך 7 בדצמבר 2016 בשעה 8:46, מאת Benzion David <benziyosh@walla.co.il>
<Yehoshua>:

אני שמח לבשר לך שכיו"ר החלטתי לאמץ אותך לקהילתנו.

תעודת הוקרה תישלח במועד מאוחר יותר.

ב דצמ' 6, 2016 22:14, חווה נתן כתב:
למשכים עם איילת השחר לפני הנץ החמה,

לפי דברייך בטוחני שאירועי הכנס היו מיוחדים ומרגשים.

עולם קטן, אתה כותב שמחברת הספר צילה זנבר צור השתתפה בכנס וביניכם קרבת בני דודים. על מה היא כתבה את עבודת הגמר שלה?

אין לי את ספרך "שתיקת התרנגול", אתעניין בחנות הספרים לגבי שני הספרים.

בלילה האזנתי וצפיתי בתכנית חוצה ישראל שהקלטתי לפני זמן בו מראיין קובי מידן את הזמרת יוצרת המופלאה מורין נהדר, נשביתי בקסם אישיותה קולה ונגינתה, שכמוהם לא שמעתי ליופי הרמוניה ומקצב. שירתה ממעמקים, שרה שיר נוגע בשם ג'וני ג'וני וליוותה עצמה בכלי מיתר מיוחד, אשוב לשמוע אותה ביוטוב. לילה טוב, חווה

בתאריך 6 בדצמבר 2016 בשעה 6:18, מאת Benzion David <benziyosh@walla.co.il>: Yehoshua

בוקר טוב חווה

באולם מלא מפה אל פה ובמשך 5 שעות תמימות התנהל הערב. אירוע מרגש ומאלף. להקת קווליה ניגנה על כלים אותנטיים פיוטים אפגניים. ד"ר צילה צור זן-בר גרה על הגלבו. מלמדת באחת המכללות. בעלה טייס באל-על. היא מספרת מחוננת וספרה נחטף אמש בדוכן. ספריי נמכרו גם כן אך לא בקצב שלה, כי היא ריתקה את הקהל בסיפורים ובמצגת שלה. כתבתי ביקורת על ספרה שתתפרסם בשנתון אב"א - איראן, בוכרה, אפגניסטן. סבתא של צילה היא אחות אבי. זאת קהילה קטנה ועל כן כולם קרובי משפחה. ואחרון - 'אשת חיל' הוא בזיון לאישה המתוארת כשפחה חרופה בעוד בעלה מסתלבט עם חבריו בשער העיר (אפילו לא לומד בישיבה). בביתי על שולחן השבת אינני שר 'אשת חיל'. ברומן שלי 'שתיקת התרנגול' אומרת האם "לא איכפת לי להיות שפחה, אבל אני לא מוכנה שתשירו על זה שירים... תקראי בעיון את הפרק ואולי תשתכנעי כמוני. בץ

ב דצמ' 5, 2016 21:42, חווה נתן כתב:
זכויות רבות לך כסופר ואיש ציבור, כל פעם מתגלה פן נוסף.
אתה ודאי נושא הערב את הנאום המרכזי, כמה זמן נמשך הכינוס? יפה שמעלים באירוע את קרן הנשים שהיו גם אז בעלות חכמת חיים רבה ופוטנציאל מדוכא, הודרו משך הדורות מבחינת לימוד וקניית השכלה במגמה מכוונה להיות רק "אשת חיל" ושרות, ע"פ נוסח משלי.
רואים כזאת היום בחברה החרדית, הוא יושב בבית המדרש והיא נושאת העול בכל יתר התחומים כולל פרנסה.

בשבת שמעתי ברדיו סופו של ראיון עם צאת ספר ספורים "כותבת במקל של כורכום" שכתבה צילה זנבר צור, הבנתי מהמעט ששמעתי, שכתבה על סמך זיכרונות מבית סבתה שמוצאה מאפגניסטן, דבריה היו מנוסחים בשפה מאד יפה, זוכרת כמה מילים מדבריה "לכתוב בגוף ברוח"... הצטערתי שלא שמעתי את כל הראיון.
אחרי כינוס כזה, דברים ומפגשים, ודאי חשים באופוריה.
ברכות ולילה טוב,
חווה

בתאריך 5 בדצמבר 2016 בשעה 13:54, מאת Benzion David <benziyosh@walla.co.il>: Yehoshua

חווה,
אם עדיין לא ראיתם, כדאי שתראו את הסרט 'סנו' - סיפורו של ילד הודי שאיבד את דרכו הביתה ולאחר נדודים ברכבות על פני הודו הוא מאומץ על-ידי משפחה אוסטרלית. כעבור 25 שנה הוא משתמש ב-gugel-map ומצליח לפגוש את אמו. סרט מרגש. יש כאן סיפור על פער תרבותי. המשחק של הילד הקטן הוא מדהים בעוצמה שלו.
כשיצאנו מהסרט, שמעתי תגובות. אחת אמרה: נפלא; והשניה אמרה: קיטש. מעניין מה תהיה דעתך. היום מתקיים כנס גדול של יהודי אפגניסטן מכל חלקי הארץ ואחדים שהגיעו מחו"ל. אני יו"ר 'יהודי אפגניסטן בארץ ובחו"ל' ובתוקף זה אני פותח את האירוע בדברי ברכה. הכנס יוקדש הפעם לאישה האפגנית. בעוד שהגברים למדו במדרש ועשו חיל במסחר בינלאומי, ובארץ הגיעו להישגים. הבנות, לעומתם, למדו להיות עקרות בית ואימהות. אמי לא הייתה שייכת לקטגוריה הזאת בהיותה בת למשפחה ספרדית. תוך דור או שניים יש בעדה הקטנה הזאת נשים בעלי תואר שלישי ויש קצינות בכירות (אלוף משנה) והרבה בעלי מקצועות חופשיים ופקידות בכירה.
בברכות
בץ

ב דצמ' 5, 2016 11:53, Anonymous כתב:
תודה רבה.
הצלחתי להעלות, בעיני הילד כל ההבעות אנושי ומרגש מאד.

2016-12-05 11:07 GMT+02:00 Benzion David Yehoshua <benziyosh@walla.co.il>: